

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/198/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812208797
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8812208797.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. ERASMUS LEGAL, s.r.o., Justičná 9, 811 07 Bratislava, IČO: 36 789 615, proti žalovanému: G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/X, XXX XX T. U. F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, 909 01 Skalica, zast. JUDr. Jozefom Kempom, advokátom, Nám. Josipa Andriča 1, 900 25 Chorvátsky Grob, o zaplatenie 1.025,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 4C/311/2012-51 zo dňa 25.04.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku a v súvisiacom výroku o trovách konania.

Žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti sumy 2,76 eur.

Zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi istinu vo výške 468,26 eur v 50-eurových splátkach splatných vždy do 20. dňa toho - ktorého mesiaca k rukám žalobcu, začínajúc dňom 01.06.2013 pod následkom straty výhody splátok.

Žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietol.

Žalovaného zviazal uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 0,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 2,76 eur právne odôvodnil podľa ust. § 96 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom konštatoval, že žalobca podaním zo dňa 24.04.2013 zobral žalobu v časti sumy 2,76 eur späť.

Preto súd prvého stupňa konanie v časti sumy 2,76 eur zastavil.

Rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 468,26 eur v 50-eurových mesačných splátkach odôvodnil súd prvého stupňa právne podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, §§ 53 ods. 1, 4; 54 ods. 1, 2; 517 ods. 1, 2; 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, §§ 2 písm. a); 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 23a ods. 1,2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a aplikoval Smernicu rady 93/13/EHS, pričom konštatoval, že vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému prostredníctvom úverovej karty, ktorý sa ho zaviazal vrátiť za stanovených podmienok. Keďže si túto svoju povinnosť neplnil, žalobca dňa 26.02.2010 zosplatnil celý úver a vyzval ho na zaplatenie predmetnej sumy.

Z predloženého výpisu z úverového účtu žalovaného ako aj zo špecifikácie žalovanej sumy súd prvého stupňa zistil, že na základe zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru žalobca poskytol žalovanému úverový rámec do výšky 995,82 eur, pričom žalovaný vyčerpal do zosplatnenia sumu 1.354,48 eur. Žalovaný zároveň uhradil sumu 1234,78 eur.

Súd prvého stupňa sa ďalej zaoberal jednotlivými nárokmi tvoriacimi žalovanú sumu, v súvislosti s čím konštatoval, že čo sa týka úroku z úveru, žalobca vo svojom návrhu žiadal priznať vyčíslenú sumu úroku z úveru vo výške 90,43 eur, pričom celý úrok z úveru vyúčtovaný pri úrokovej sadzbe 2,21 % mesačne predstavoval 752,43 eur. Úroková sadzba 2,21% mesačne predstavuje 26,52 % ročne.

Ďalej sa súd prvého stupňa zaoberal vyššie uvedenou sadzbou dohodnutého úroku z úveru, v súvislosti s čím konštatoval, že účastníkmi konania bolo dohodnuté, že minimálna mesačná splátka bude 39,83 eur, pričom úverový rámec bol dohodnutý vo výške 995,82 eur a takto pri uvedenej výške splátky by žalovaný bol povinný platiť mesačne 39,83 eur, a to po dobu 25 mesiacov, pričom úroková miera podobného úveru v bankách v tomto čase (september 2005 pre spotrebiteľský úver od 1 do 5 rokov) činila úrok 7,41% ročne. Z toho je zrejmé, že dohodnutý ročný úrok z úveru medzi účastníkmi v danom prípade bol viac ako 3x vyšší ako bola priemerná úroková miera z obdobných úverov poskytovaných v tomto období bankami.

Súd prvého stupňa preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách z internetovej stránky NBS.

V súvislosti s výškou úveru súd prvého stupňa konštatoval, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krátko zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery a vychádzajúc z ust. § 39 Občianskeho zákonníka považoval prvostupňový súd dohodu o výške úrokov nad 7,41 % ročne za absolútne neplatnú.

Ako primerané určil súd prvého stupňa úroky vo výške 7,41 % ročne.

V súvislosti s tým ďalej konštatoval, že v zmluve dohodnutý požadovaný úrok z úveru za celé obdobie poskytnutia predstavoval sumu 752,43 eur pri ročnej úrokovej miere 26,52% ročne, pričom opodstatnený nárok žalobcovi vznikol len pri úrokovej miere 7,41% ročne, teda žalobca mal nárok len na 27,94 % uplatňovaného úroku ($7,41 \% \times 100 / 26,52\% = 27,94 \%$), teda 27,94 % zo sumy 752,43 eur, čo predstavuje sumu 210,23 eur. Žalobca si však žalobou uplatnil vyčíslený úrok z úveru iba vo výške 90,43 eur, pričom na úrok z úveru žalovaný uhradil 662,- eur. Žalovaný tak uhradil na úrok z úveru viac ako mal zaplatiť.

Preto súd prvého stupňa započítal platbu žalovaného prevyšujúcej sumu 210,23 eur v sume 451,77 eur na istinu úveru a žalobu v časti istiny 451,77 eur a úroku z úveru v sume 90,43 eur zamietol.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej konštatoval, že žalobca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že v zmysle ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z. výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona. Podľa názoru žalobcu je teda potrebné aplikovať maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanú zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2008 podľa nariadenia, ktoré je pri kreditných kartách 39,02 %.

K uvedenému tvrdeniu žalobcu prvostupňový súd uviedol, že žalobca si zamieňa celkovú odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru s ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch. Žalobcom požadovaná celková odplata za poskytnutie úveru predstavuje sumu 752,43 eur. Celková žalobcom požadovaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru tak predstavovala 55,55 % úveru poskytnutého v sume 1.354,48 eur, ale v čase uzatvorenia úverovej zmluvy boli na trhu spotrebiteľských úverov obvyklé ročné úrokové sadzby za obdobný typ úveru vo výške 7,41 %. Uvedené nariadenie zároveň obmedzuje maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v tom zmysle, že žalobca nemôže požadovať od žalovaného úrok z úveru neobmedzene do dňa zaplatenia. Takýmto postupom by mohlo dôjsť k prekročeniu maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru.

Nárok na zmluvnú pokutu v sume 12,76 eur považoval súd prvého stupňa za neopodstatnený konštatujúc, že ide o neprimeranú sankciu, ktorú znáša spotrebiteľ. Takto dohodnutá výška zmluvnej pokuty neúmerne zaťažuje spotrebiteľa, nakoľko spotrebiteľ okrem dohodnutej zmluvnej pokuty, ktorá navýši jeho každú nesplatenú mesačnú splátku o 8%, mal platiť aj úrok z omeškania, čo má za následok neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a je jednoznačne v prospech veriteľa. Ide teda o kumulovanie sankcií voči žalovanému ako spotrebiteľovi. Navyše táto zmluvná podmienka sa javí byť ako neurčitá a nejasná, nakoľko z uvedeného dojednania zmluvnej pokuty nevyplýva, ako sa táto uplatní v ďalších mesačných splátkach. Pri uplatnení výšky zmluvnej pokuty 8 % mesačne z každej nesplatennej splátky dochádza k neprimeranému a tiež duplicitnému zaťaženiu spotrebiteľa v prospech veriteľa. Neprimeranosť zmluvnej pokuty súd prvého stupňa videl aj v tom, že sadzba 8 % z mesačnej splátky po dobu dlhšiu ako 7 dní je v prepočte na rok až vo výške 96 % (8 % x 12 mesiacov). Ide síce o jednorazovú pokutu, ale jej rozsahu z hľadiska jej dôsledkov korešponduje zmluvná pokuta v prepočte cca 96 % ročne, čo je jednoznačne neprimeraná sankcia.

V predmetnej úverovej zmluve bol za to isté porušenie právnej povinnosti (omeškanie so splátkami) dohodnutý niekoľkonásobný postih - úroky z omeškania, zmluvná pokuta, náhrada škody. Tiež lehota splatnosti zmluvnej pokuty je veľmi krátka, takže nepochybne ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. Ku kumulácii sankcií voči spotrebiteľovi prispieva aj ďalšia zmluvná pokuta dohodnutá v hlave 13 § 3 Úverových podmienok vo výške 100% z celkovej výšky poskytnutého úveru v dobe porušenia povinnosti, pri naplnení aspoň jednej zo skutočností uvedených v hlave 7 § 4 písm. b) a c) Úverových podmienok. Podľa písm. c) vyššie cit. ustanovenia by žalobcovi vznikol nárok na jej uplatnenie ak „klient porušil niektorú z ďalších povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy, z týchto úverových podmienok alebo zo zmlúv, ktorých predmetom je zabezpečenie pohľadávok vyplývajúcich z úverovej zmluvy“. Takto široko koncipované ustanovenie je prinajmenšom neurčité a umožňuje žalobcovi požadovať uvedenú zmluvnú pokutu za akékoľvek porušenie zmluvy prípadne úverových podmienok.

Preto súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu v sume 12,85 eur a v uvedenej časti žalobu žalobcu zamietol.

Nárok žalobcu na zvyšnú časť istiny považoval súd prvého stupňa za dôvodný a v tejto časti súd žalobe vyhovel. Za dôvodné považoval aj nároky žalobcu na ním požadované poplatky.

Vzhľadom na finančnú situáciu žalovaného, ktorý spolu s manželkou poberá 280,- eur mesačne a má vyživovaciu povinnosť k šiestim nezaopatreným deťom, súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku povolil žalovanému uspokojiť nárok žalobcu v splátkach po 50,- eur mesačne, ktoré považoval za primerané.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pričom konštatoval, že žalobca bol v prevažnej časti nároku neúspešný, keďže z požadovanej sumy 1025,98 eur s príslušenstvom mu bolo priznaných iba 468,26 eur s príslušenstvom, teda mal úspech iba v časti 45,64 % a úspešnejší žalovaný, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 8,72% (po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaného: $54,36\% - 45,64\% = 8,72\%$), sa práva na náhradu trov konania zriekol. Súd pri vyhlasovaní rozsudku zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi vo výške, ktorá bude uvedená v písomnom vyhotovení rozsudku, avšak pri výpočte trov konania zistil, že došlo k chybe v počítaní a úspešnejší žalovaný už nemá hradiť trovy konania, pričom súd bol viazaný výrokom rozsudku o trovách tak, ako ho vyhlásil na pojednávaní, preto rozhodol, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania vo výške 0,- eur.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku čo do zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 25.04.2013 ako aj zo samotného rozsudku, žalovaný žalobcu uznal pred súdom prvého stupňa v celom rozsahu. Z ustanovenia § 153 ods. 1 až 4 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v prípade splnenia podmienok súd rozhodne vec rozsudkom na základe uznania nároku v každom prípade, pričom zákonodarcu nedáva súdu možnosť dispozície, či tak urobí, a to bez ďalšieho, a teda aj bez preskúmania hmotnoprávných predpokladov uznania a bez skúmania opodstatnenia nároku. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa nedodrжал procesné ustanovenie § 153a Občianskeho súdneho poriadku a ignoroval žalovaného procesný úkon - uznanie nároku a nerozhodol rozsudkom na základe uznania nároku.

Vo vzťahu k úrokovej sadzbe žalobca namietal, že predmetná úroková sadzba je v súlade s právnymi predpismi. Podľa žalobcu je potrebné aplikovať maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanú zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2008 podľa Nariadenia, ktorá je podľa prehľadu v prílohe pri kreditných kartách 39,02 %. Žalobcom uplatňovaná sadzba úrokov z úveru je preto v súlade s právnymi predpismi. Žalovaný bol povinný platiť úrok z úveru vo výške aktuálne platnej základnej úrokovej sadzby, ktorá bola vo výške 2,21 % mesačne, t. j. 26,52 % ročne. Aj v prípade, že by úverová zmluva prekročila maximálnu výšku úrokovej sadzby 39,02 %, neplatnosť vyrubených úrokov by sa vzťahovala iba na časť prevyšujúcu práve 39,02 %. Okrem uvedeného v prípade, ak by výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšovala výšku ustanovenú nariadením vlády č. 238/2008 Z. z., bola by v tejto časti neplatná iba v prípade, ak by sa neplatnosti dovolal ten, kto tým bol dotknutý, teda žalovaný. Žalovaný však celý nárok uznal. Tiež je zrejmé, že úroková miera poskytnutého revolvingového úveru 26,52 % ročne je vyššia aj vzhľadom na podmienky, za ktorých je poskytovaný úver. Nesprávna je aj aplikácia úrokovej sadzby 7,41 %.

Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na zmluvnú pokutu žalobca namietal, že v danom prípade sa jednalo o platné dojednanie, nakoľko žalovaný na prednej strane zmluvy vyhlásil, že prejavuje súhlas byť týmito podmienkami viazaný, teda prejavil súhlas byť viazaný aj príslušnými ustanoveniami upravujúcimi sankcie. Žalovaný zároveň uznal svoj dlh aj v tejto časti. Pri posudzovaní oprávnenosti tohto nároku žalobcu bolo potrebné postupovať podľa ust. §§ 53b a 879m Občianskeho zákonníka účinného od 01.06.2010 a podľa ust. § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Z uvedených ustanovení nevyplýva zákaz niekoľkonásobného postihu, iba obmedzenie jeho výšky. V danom prípade nejde o niekoľkonásobný postih, nakoľko za to isté obdobie žalobca upustil od uplatňovania si úrokov z omeškania. Zákonný úrok by bol spolu 4,46 eur, pričom jeho trojnásobok je 13,38 eur, ktorý je vyšší ako uplatňovaná zmluvná

pokuta. Prvostupňový súd sa mal pri posudzovaní oprávnenosti a primeranosti celkovej výšky sankcií spravovať uvedenými predpismi, čím by musel dôjsť k záveru, že žalobca si zmluvnú pokutu vo výške 12,76 eur uplatnil dôvodne.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd priznal žalobcovi plný úspech vo veci, a teda aj časť náhrady trov prvostupňového konania zamietnutú napadnutým rozsudkom.

Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich mu z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 01.04.2014 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolaním nebol napadnutý výrok o zastavení konania v časti sumy 2,76 eur a výrok, ktorým súd prvého stupňa zaviazal žalovaného povinnosťou uhradiť žalobcovi istinu vo výške 468,26 eur v splátkach, preto sa rozsudok stal v tejto časti právoplatným (§ 206 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Súd prvého stupňa čo do časti rozsudku napadnutej odvolaním na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd na doplnenie konštatuje:

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu, že v danom prípade mal súd prvého stupňa rozhodnúť podľa ust. § 153a Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom pre uznanie, nakoľko žalovaný na pojednávaní dňa 25.04.2013 uznal jeho nárok, odvolací súd uvádza, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na vydanie rozsudku pre uznanie podľa ust. § 153a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, lebo neboli splnené podmienky podľa ust. § 153a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. V pojednávanej veci by nebolo možné schváliť ani prípadný zmier, pretože tento by bol v rozpore s právnymi predpismi z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku, pre ktoré súd prvého stupňa správne žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol.

Zároveň nebola splnená podmienka na vydanie rozsudku pre uznanie z dôvodu, že žalovaný na pojednávaní dňa 25.04.2013 síce uviedol, že s návrhom súhlasí v celom rozsahu, neuviedol však, že uznáva nárok žalobcu čo do dôvodu a do výšky, preto jeho prejav nebolo možné vyhodnotiť ani ako uznanie nároku žalobcu.

K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa výšky úrokovej sadzby, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka je tiež nedôvodná.

Súd prvého stupňa správne zistil, že úroková miera podobného úveru v bankách v rozhodnom čase (september 2005 pre spotrebiteľský úver od 1 do 5 rokov) bola 7,41 % (<<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-banka>>) a v prípade medzi účastníkmi dohodnutého mesačného

úroku vo výške 2,21 % mesačne, ročný úrok z úveru predstavoval 26,52 %, čo je 3 x vyšší úrok, než priemerná úroková miera z obdobných úverov poskytovaných v tomto období bankami.

V súvislosti s tým súd prvého stupňa správne určil ako primerané úroky vo výške 7,41 % ročne.

Žalobca k odvolaniu pripojil Priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk (%), avšak za rok 2007 a Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, avšak tiež za 2. štvrtrok 2009, pričom úver medzi žalobcom a žalovaným bol uzavretý dňa 27.09.2005. Preto na údaje zo žalobcom predložených listín odvolací súd neprihliadal.

Tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa, výška úrokov 2,21 % mesačne je v rozpore s právnymi predpismi, a to aj vzhľadom na podmienky, za ktorých oprávnený úvery poskytuje.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nepriznania zmluvnej pokuty, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa tento nárok žalobcovi nepriznal.

Vychádzajúc zo znenia hlavy 7 § 4 písm. b), c) Úverových podmienok, súd prvého stupňa správne konštatoval, že uvedené ustanovenie je koncipované neurčito a umožňuje žalobcovi požadovať predmetnú zmluvnú pokutu za akékoľvek porušenie zmluvy, prípadne zmluvných podmienok, vzhľadom na určenú výšku (8 % mesačne z každej nesplatennej splátky) je neprimeranou sankciou, ktorá je neplatnou. Aj v prípade, ak by išlo len o jediný postih dlžníka v súvislosti s neplnením záväzku, teda sankcia pre nesplnenie povinnosti by nebola kumulovaná, ide o takú výšku sankcie, ktorú nie je možné pre rozpor so zákonom priznať.

Na základe uvedeného nemožno súhlasiť s argumentom žalobcu, že si zmluvnú pokutu vo výške 12,76 eur uplatnil dôvodne.

Preto odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania v súlade s ust. § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V odvolacom konaní neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešný žalovaný si trovy konania neuplatnil, preto o nich nebolo ani rozhodované.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.